

Tápiószele - Újszilvás, 2010 július 25-30: (A Szentírás Szövetség német Biblia tábora)

Szeretném bátorításképp és bizonyosággépp megosztani Veletek, kedves olvasók, kedves testvérek, a tábori hét tapasztalatait: Isten szilárd jelenlétét, és a gyerekszívekben végzett szeretetteljes munkáját. Ugyebár tudjuk, a szolgálatban sokat lehet adni, kapni azonban még többet lehet. Leírom azt is, hogy én személyesen hogyan haraptam az élet kenyérének újabb szeleteibe. Reményeim szerint Isten csodálatos munkájára, és annak gyümölcseire fogtok Ti is rácsodálkozni!

1. Az előkészületek, és aggodalmai

Idén nyáron magyar és külföldi segítők hatalmas hadával érkeztünk a Tápiószeleire. A külföldiek közül jött egy vicces, és józan gondolkodású 30-as éveiben járó tanárnéni, egy lendületes, mosolygós diáklány, egy tapasztalt, derűs önkéntes nő, ill. egy csöndesebb, megfontolt középkorú hölgy. A magyarok részéről egy talpraesett teológus hallgató, egy dinamikus, nyüzsös lány, egy tetterre kész és érett gondolkodású fiatalember, ill. egy kreatív és körültekintő leányzó, valamint egy gyermeki szívű szuper szervező. Mindemellett ott voltam én is, nem túl nagy (erősen a nullához konvergáló) vezetői tapasztalattal de annál nagyobb

lelkesedéssel és várakozásokkal telve Isten tervei felé. Elég színes paletta, még jó, hogy Isten minden színt tudatosan választott ki!

Meg kell mondjam, hogy eléggé izgultam amiatt, hogy fog sikerülni a hét. Olyan úttörő tábor volt ez a mostani, több szempontból is. Itt most nem az iskolás egyenruhára és a „Mint a mókus fenn a fán, az úttörő oly vidám” kezdetű dalra kell gondolni... Viccet félre téve, én most vezettem *először* tábort, ráadásul a segítők nagy részét nem is ismertem. Aztán, mint kiderült sok önkéntesünknek az *első* tábora volt ez a szóban forgó. Jó kis kezdet – gondoltam magamban – vak vezet világtalant. Sőt, ezen a helyszínen *először* került megrendezésre német tábor, tehát a fogadtatás is kétséges volt, vajon nem jobban akartak-e volna angolul tanulni... Megjegyzem, egyébként, a szó szoros értelmében is úttörő volt a tábor, mert – aki ott volt bizonyára emlékszik – a központi téma a hét során az építkezés volt!

Volt még egy a kezdeti aggodalom: az egyre növekvő létszám. Pár nap alatt, nem tudni honnan, de előkerült még kb. 15 jelentkező, a már meglévő harminc mellé. Mondjuk, ennek alap állásban örül az ember, hogy hú milyen sok fiatallal tudunk majd beszélgetni Istenről! De itt, jelen esetben nem voltam valami nyugodt ettől a hírtől. A három keresztgyerekemet éppen csak le tudom foglalni egy időben egy helyen, de az is elég necces. *Ha most, tételezzük fel, hogy 45 gyerek jön és 10 segítő lesz, az 4,5 gyerek fejenként, azaz hogy az elvárt szint nem kevesebb mint 50%-kal haladja meg a teljesítőképességem határértékét, és ha figyelembe vesszük azt a tényszerű megállapítást, miszerint a segítők pontosan fele tud csak magyarul...* nem akartam tovább statisztikázni és fejtegetni a felsőoktatásból örökölt magyartalan mondatokat a fejemben. De ha már szóba jöttek a segítők, hát mi tagadás, nem aprócska a szolgálói csapat sem. Csupa ismeretlen arc, akiket szintén összefogni és koordinálni kell. Szóval, így utólag, valahogy úgy érezhettem magam, mint a félszemű kalóz, akinek a vállán egy mázsás súlyú papagáj csücsül, akit úgy hívnak: Felelőség.

Már-már kezdtem kételkedni a dolog sikerében, amikor eszembe jutott, hogy az Úr mindent a kezében tart, elég csak benne bíznom. Erre gondolva imádkoztam azért, hogy bár az én személyem tölti be a táborvezetői funkciót, az igazi vezetőnk Isten legyen. Máskülönben nem lesz meg az összhang, bármennyire is erőlködök emberileg. Tudtam, hogy az Úr nem ad annyira nagy terhet, feladatot, amit Vele kézen fogva ne tudnék megoldani, és ezzel a gondolattal, égre szegezett tekintettel, minden statisztikát és aggodást a hátam mögött hagyva vágtam bele a júliusi kalandba.

És valóban, Isten nem hagyott magamra, vezetett engem, a többi segítőt, a tábort is egészében! Számomra a hét egyik legnagyobb tanúságát a következő, gyerekeknek tanított német dal összegzi a legjobban:

A kezdettől a végsőkig Isten keze őröködik, fölöttem és fölötted is.

Megmondta, cserben nem hagy, mindig és minden nap,

mindig velünk van!

(saját szabad fordítás)

2. Immánuel, azaz velünk az Isten

Az előbbi a dal a hét folyamán számomra életre kelt. Nem azt mondom, hogy problémamentes hetünk volt, és minden virító rózsaszín lett volna, mert ez így nem lenne igaz. De ismét megéltem a táborban a többiekkel azt, hogy aki Istenben bíz, nem szégyenül meg. Az Úr, kegyelmével kezébe vette a dolgokat, és velünk volt az egész héten. Miből lehetett ezt érezni? Vezetői szemszögből nézve említenék pár dolgot a teljesség igénye nélkül:

- Úgy tűnt, és kissé aggasztott is, hogy nem lesz fiú önkéntes a csapatunkban. De Isten erről is gondoskodott, nem sokkal a tábor kezdete előtt jelentkezett egy fiatal srác erre a hétre, és a legtapasztaltabb önkéntes vezetőt is a csapatunkban üdvözölhettük. Ez a két úriember, főleg az utóbbi, óriási megnyugvást jelentett a számomra.
- Csodaként éltem meg, hogy ennyi ismeretlen és nagyon különböző ember ennyire egy csapatként tud működni! Tudtunk rugalmasak lenni egymással, ill. a programmal, pl. a nagyobb gyerekek kedvére átütemeztük a délutánt. Istennek hála, felismertük ennek szükségességét, és így nekünk könnyebb, nekik meg élvezetesebb lett a többi nap.
- Ha voltak problémák, vagy szinte maguktól oldódtak meg, vagy valaki nagyon hamar eredményesen kézbe vette, mielőtt még kigondolhattam volna a megoldást. Jó érzés volt tudni, hogy mindenkire 110 %-kal számíthatok, és legfőképp azt, hogy mindenki Jézus tartja elsőnek minden helyzetben! Reggelenként előkaptam a Lélekfrissítőt, ami rövid imákkal karöltve adott egy jó nagy löketet a napnak! Az estét pedig imaközösséggel koronáztuk.
- Jó dolgunk volt, mert bármit kitaláltunk, hogy ez vagy az most jól jönne, a következő pillanatban előállt. Teljesen mindegy volt, hogy mit kértünk, vagy valóban szükség volt-e rá. Ezt a fajta non-stop „még ki sem kell mondjam és máris ott terem” gondolatmenet szerint szolgáló szívet még nem sokszor tapasztaltam az életben. Hihetetlenül jó érzés volt, hogy ilyen erős háttértámogatás van mögöttem minden oldalról. Dicsőség Istennek!
- Mindemellett hatalmas szeretet vett minket körül a gyerekek, a lelkész család, az idősebb konyhai segítők részéről is. Szinte harapni lehetett a levegőben ezt a túlcorduló érzést, higgyétek el, csodálatos volt! Visszagondolva ezekre a pillanatokra, Jézus szavai csengnek a fülemben: „*Arról ismerni meg, hogy az én követőim vagytok, hogy megmaradtok egymás iránt szeretetben.*”

A nehéz pillanatokban tudtam Pál szavaira tekinteni: „*Viseljétek el egymást szeretetben*”

Nálam ez is működött. Ahol Isten jelen van, ott egyszerre csak működésbe lépnek a dolgok. Beindítja az eseményeket, mint a benzin robbanása gyújtáskor az autót. Bátran állítom, hogy Isten volt a szolgálatunk motorja a hét során! Hálas szívből köszönöm elsősorban az Úrnak, de rajta kívül mindenkinek, aki bármilyen picit is, de olajozta, tisztogatta, fényezgette ezt a motort, és köszönöm, hogy a minket körülölelő odaszánásból, szeretetből feltankolhattuk magunkat a következő napokra!

3. Isten meghallgat, és használ engem

Általában a köszönetnyilvánítás a gondolatok végét szokta jelenteni, de még koránt sincs vége a történetnek, sőt még rengeteg csodás dolgot szeretnék megosztani veletek, kedves testvérek! Azzal folytatnám, hogy az én hitem hogyan, és milyen téren fejlődött. A második legfantasztikusabb konklúzió, hogy az Úr, az én Istenem nemcsak hogy mindig velünk van, hanem meghallgatja és be is teljesíti az imákat! Eddig is sok mindenért imádkoztam, és néha teljesült amit kértem, néha nem. De ezidáig nem éreztem még ennyire erősen, hogy Isten ilyen konkrétan válaszol.

Imádkoztam egyik nap a táborban, hogy legyen időm a nagy pörgés és sürgés forgás közepette személyes beszélgetéseket folytatni a gyerekekkel. És másnap, magam sem értem, hogy hogyan, de valahogy lett időm rá! Olyan jó volt, hogy nemcsak a szervezői, hanem az emberi oldalamat is láthatták páran a résztvevők közül egy kis időre. Egy lány, akivel beszélgettem, másnap reggel, mosolyogva előreköszönt a reggelinél, mihelyt beléptem az ajtón! Felemelő érzés volt, és egyben egyértelmű visszacsatolás is arra nézve, hogy nagyon is kell a gyerekekkel egyénileg foglalkozni. Nem beszéltem vele sokat, csak pár érdeklődő kérdést tettem fel csupán, amire válaszolt. Nem nagy mutatvány. A következő nap is egész hosszan tudtam beszélgetni nagyobb fiúkkal! Istené a dicsőség, hogy így meg tudtak nyílni a gyerekek!

Egy másik nap imádkoztam azért, hogy Isten szava érintse meg a gyerekszíveket. Minden nap tartottunk biznyságtételeket a nap végén, de nyomban utána már rohant mindenki haza, és nem lehetett látni vagy sejteni, hogy kihez szólt igazából Isten, kinek lenne kedve esetleg erről többet beszélgetni. Az utolsó nap az egyik tapasztalt segítőknek az az ötlete támadt, hogy mi lenne, ha

tartanék én is egy biznyságtételt ebéd után, úgy spontán. *„Táborvezetőként, fontos lenne, hogy a gyerekek tőled is hallják ezeket a gondolatokat.”* – hangzott el az érvelés, teljesen jogosan.

Először hezitáltam, és nem éreztem ezt olyan fontosnak, sőt egyenesen kényelmetlenül érintett az ötlet. Egyáltalán nem éreztem magam jó szónoknak. De a csudába is, vezető vagyok vagy mi a szösz! Ha ez a dolog egy morzsát is elhint Isten szeretetéből a gyerekszívekbe, akkor megéri kicsit megerőltetni magam. Ezekkel a gondolatokkal viaskodva belementem, nem mintha lett volna más választásom. Amúgy meg Isten ügyét képviselem, azért vagyok itt, most nincs helye a

meghátrálásnak – gondoltam. Azt azonban tudni kell, hogy sosem tartottam még emberek előtt kifejezetten biznyságtételt, pláne nem ismeretlen emberek előtt, pláne nem 40 izgága gyerek előtt!

Istenre bíztam a dolgot, és Ő nem hagyott magamra, fogta a kezem. Először játszottam a gyerekekkel, hogy oldjam a feszültséget – a sajátomat pláne – aztán sokan lemorzsolódtak. Elkezdtem mesélni az életemről, a gyerekkoromról, akkor meg még többen lemorzsolódtak! Megteheték, hisz ez nem kötelező programnak volt meghirdetve. Végül szabad elhatározásból maradtak kb. 5-en körülöttem. Nem baj, gondoltam, Isten pontosan tudja, kiket akar megszólítani, hát hajrá, legalább így ők biztosan figyelni fognak. Beszéltem Isten szeretetéről, Krisztus halálának értelméről, Isten megmentő tervéről, személyes hitemről. Végül a lezáró ima előtt hagytam pár

percet, hogy egyénileg szólítsa meg az Urat bárki, aki szeretné. Hosszúra nyúlt ez, és kicsit szétesett a nap, de megérte, mert Isten Lelke működött! Megérintett 2 gyerekszívet az 5-ből! Biztosan tudom, hogy ők akkor, ott abban a tanteremben határozott lépéseket tettek az Isten felé a keskeny úton.

Hogy honnan tudom? Az egyikük sírt, és utána beszélgettem, imádkoztam vele, és voltak kérdései! Jó volt látni mindezt! Volt egy másik gyerkőc, aki a kérdéscsészébe írt egy levelet. Ebbe a csészébe bárki névtelenül írhatott bármilyen kérdést, észrevételt a táborról, Jézusról, vagy a segítőről. Az volt a tervünk, hogy majd a tábor végén megválaszoljuk őket az önkéntesekkel közösen a gyerekek előtt. Sajnos erre már nem maradt idő, így felmarkoltam a bedobott kérdéseket pénteken a pakolásakor, és már csak otthon olvastam a következő döbbenetes sorokat:

„*Kedves Katinka!*

Nagyon köszönöm és áldom az Urat, hogy ötletet adott, hogy elmondd ezt a bizonyágtételt! Nekem hasonló gondjaim vannak, mint amilyenek neked voltak! Sok kérdésemre megkaptam a választ, amire már régóta kerestem! Az utolsó három percben Istenhez fordultam, és kérdésekre a te imádban szintén választ találtam. Köszönöm neked, és dicsérem az Urat! 2010. jún. 30.”

A levél írójától ebben a szokatlan formában szeretnék utólagos engedélyt kérni, hiszen nem tudom pontosan kihez is fordulhatnék ez ügyben. Mindazonáltal, hogy kellőképp megőriztem a levélíró anonimitását, azt gondolom, mindannyiunk épülésére, bátorítására szolgál ez a pár sor, és remélem a feladó ennek fényében utólag beleegyezik a nyilvános közlésbe. Nekem hihetetlenül sokat jelentenek ezek a gondolatok, és nem azért mert ebből látszik, mekkora sztár vagyok, hanem azért mert ebből látom és érzem, hogy Isten eszköze, szócsöve, olykor harsonája vagyok!

És igen, van értelme bizonyágtételt mondani, mesélni a Krisztussal való kapcsolatunkról! Mindenkit csak bátorítani tudok erre. Nem kell aggódni, hogy jaj, mit is mondjak, kicsit át kell gondolni előtte, és a többit Isten elvégzi. Előkészíti a Te szíved, és a hallgatóság szívét is, aztán szinte gondolkodás nélkül, Lélektől vezérelve jönnek majd a szavak! Ne hátrálj meg, ha legközelebb lesz lehetőséged szólni Jézusról! Egyrészt, mert nincs alkalmas és alkalmatlan idő, másrészt olyan nagyszerű érzés megtapasztalni, amikor Isten mások épülésére használ! (A 3. lecke)

4. A szolgálatnak nincs vége

Hamar vége lett a tábornak, elröpült az 5. nap is. De a szolgálatunknak itt még nincs vége. A lelkes kérésére egy másik segítőtől még ott maradtunk vasárnapig Tápiószelén. Szombaton kipihentük magunkat, és vasárnap indult a tábori „beszámoló-turné” a környező falvakban. Azt gondoltam, hogy majd minden templomban éneklünk 1-2 dalt, és dióhéjban elmeséljük, mi történt a héten. Ennél jóval többről volt szó, megkértek, hogy mondjunk bizonyágtételt minden helyen. Hű, egyszer már megtettem, amit megkövetelt a haza, most komolyan, mondjam el még 4x? Különben is, miért nem szóltak előbb, hogy legyen időm felkészülni?

Nos, majdnem visszaestem az előző csapdámba, de azóta láttam azt is, milyen mértékben tud Isten használni, és hogy mennyire kell, hogy az emberek hallják és megértsék Isten megmentő szeretetét. Tudtam, hogy nem egy lesz egyszerű ez a vasárnap, de az 1 nappal korábban megélt pozitív tapasztaltok fényében hamar átlendültem a kezdeti aggályokon, és szíves örömet vágtam bele a felkészülésbe! Vettem egy nagy levegőt – segítségül kaptam pár támpontot – és összeszedtem

a gondolataim, imáztam, és vasárnap korán reggel indult a „bizonyágtétel-kurzus.” Leírhatatlan, mennyi mindent tanultam ezen az egy napon! Na jó, azért megpróbálom leírni... (Íme a 4. lecke:)

Az első alkalommal még bátortalanul beszéltem, nem is ez az érdekes. Volt egy kislány akinek nagyon tetszett egy ének, és velünk akart jönni a többi helyszínre is! Elcsodálkoztam, alig fogtam fel, sok felnőtteknek elég 1 nap 1, vagy 1 héten 1 Istentisztelet. Mindenesetre nagyon örültem, hogy Isten szavát szeretné még hallani, szóval úgy döntöttünk, magunkkal visszük. A második bizonyágtételbe annyira beleéltem magam, hogy el is sírtam magam, és döbbenet, de a csöpi lány vigasztalt! (aki ismer, az tudja, hogy a sírás nálam a beleélés jele, és az öröme, kezdetben zavart, de már kezdem megszokni). Tényleg beletettem szívem lelkem, és ez sikerült a legjobban az összes közül. Kifelé menet a templomból, annyian megköszönték a szolgálatot, és sokan mondták, hogy megérintette őket Isten. Nem is kellett mondani! Sok szem nem maradt szárazon, az enyémeiken kívül is! Én meg nem győztem hálát adni, és gyönyörködni Isten munkájában!

Aztán jött a 3. helyszín, Tápiószele. Isten itt is használt, 3 idősebb hölgy megjegyezte, hogy az Úr szólt hozzájuk! Itt ebéd után néztünk egy filmet, amit magammal vittem, gondolván, hátha valamit elő kell kapni a tarsolyból. És jól is jött. Minden helyszínen invitáltuk a gyerekeket, kb.10-12 fiatal jött el. (Facing the giants, magyarul Végtelen hit c. film volt). Nagyon jópofa, mert egy iskolás rögbicsapatról szól, és az edző életéről. Így mind a gyerekek, mind a felnőttek részére van mondanivalója. A mozi után elkocsikáztunk a 4. Istentiszteletre, ahol elmondtuk negyedszer is ugyanazt. Már egész belejöttem a bizonyágtételek gyakorlatába, és kezdtem megszeretni, hogy Isten rajtam keresztül szól más emberekhez! Mert itt is kiáltott az Úr szava, egy fiatal lány szemei könnyeztek, és a végén megköszönte a bizonyágom! Hát ezekért a pillanatokért érdemes élni!

Nekem ez a vasárnap óriási lecke, és tanúság volt Istenről, másokról és magamról is. Megerősödtem a hitemben, és óriási öröömre szolgált, hogy tudtam a testvéreimnek mutatni egy kis ízelítőt Istenből, hogy milyen hatalmas, hogy mennyire szeret minket. Amondó vagyok, hogy a szolgálatnak, a kalandoknak még mindig nincs vége! Nem tudom, Isten miket tartogat még számunkra, de két dolog biztos: Istennek van terve velünk, ill. bármi is ez, nem lesz unalmas!

Köszönöm Uram, hogy ebben a táborban a régi utak úttörői, a Te országod építőmesterei lehetünk! Beléd vetettük bizalmunkat, és Te minden szílat elrendeztél, mert gondod van ránk, mert végtelenül szeretsz minket. Köszönöm, a gyerekeket, a dream team-et, aminél álmodni sem lehetett volna jobbat! Hálás a szívem a befogadó szeretetért és támogatásért, a nagyszerű élményekért, amiket Tőled kaptam ezen a héten! Hálás vagyok Neked Istenem, mert nem hagysz beporosodni, hanem használsz minket mások javára! Örvendezek, mert egyre többször élem meg egy misszionárius szavait: nincs nagyobb kaland, mint Isten élő igéje, az evangélium! Kérlek, hadd tudjuk minden nap ilyen intenzíven megélni a Te jelenlétedet, és Krisztusba vetett hitünket! Ámen.

Egy kis útravaló: 145. Zsoltár 18-19: „Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja. Teljesíti az Istenfélők kívánságait, meghallgatja kívánságukat, és megsegíti őket.”